

Proloog

De kinderen werden geboren toen de klokken twaalf sloegen. Toen ze eindelijk nat en plakkerig uit de buik van hun moeders gleden – hun gezichtjes vertrokken van de inspanning van het geboren worden, hun vuistjes gebald en de oogjes stijf dichtgeknepen – schoof er een donkere wolk voor de volle maan en in het bos werd de hemel zwart. Een vliegende vleermuis viel uit de lucht. Een zilverkleurige zalm kwam dood bovendrijven in de rivier. Slakken verschrompelden in hun huisjes, motten werden als stof uiteen geblazen in de nachtelijke bries en een uil at haar kuikens op.

De bezwering was uitgesproken.

En zo kwam het dat twee kinderen die precies tegelijkertijd maar elk aan een andere kant van het land waren geboren, van plek wisselden. Het gebeurde in een oogwenk, zoals dat gaat bij magie. Zo snel dat niemand er iets van kon merken. De pasgeborenen tolden door het hemelruim, misschien kwamen ze elkaar onderweg zelfs wel tegen, en belandden in andere armen die hen aan een andere moeder overhandigden.

En toen de twee moeders – eentje thuis op een oud, doorgezaakt matras, de ander in een steriele verloskamer in het ziekenhuis – de baby's voor het eerst te zien kregen, hadden ze geen

flauw idee dat ze niet hun eigen kind aan de borst legden. Ze tuurden naar hun bebloede, rimpelige kleintjes en in hun ogen zagen ze er perfect uit. En ook al kon dat alleen maar verbeelding zijn, toch herkenden ze allerlei familietrekjes.

‘Ze heeft de neus van mijn moeder!’

‘De kin van mijn zus!’

‘Jouw lach!’

Ze hadden een hele winter geduldig op hun kind gewacht en nu genoten ze van elk detail. De afgelopen maanden was er al een band opgebouwd. De liefde was er al. Van wantrouwen of twijfel was geen sprake.

De heks, Raven Havikskruid, wist dat het zo zou gaan. Ze had valse plannen gesmeed en uitgebreed, ingegeven door giftige gedachten en angsten die diep in haar binnenste waren gaan kolken toen haar jongere zus Klaver de heksenkring had verteld dat ze zwanger was van een dochter. Tot dan toe was Klaver gedoemd geweest om alleen jongens te dragen.

De heksen uit hun clan kregen geen zoons. Nu niet en nooit niet. Die baby’s werden met gif in de baarmoeder gesmoord. De paar jongetjes die het tot aan de geboorte volhielden waren zo zwak en fragiel dat een paar uur in het licht en lawaai van dit leven al te veel voor hen bleek. Ze sloten hun ogen, gleden weer weg in de vertrouwde duisternis en stopten met ademen.

Maar deze keer groeide er een meisje in Klavers buik.

Trillend op haar benen had Klaver het aan Raven verteld. Ze had Raven aan haar mouw getrokken en haar apart genomen. Haar ogen schitterden en ze had zulke rode konen dat Raven haar hand op Klavers voorhoofd had gelegd.

‘Je ziet er ziek uit. Ben je moe?’ had Raven bemoeizuchtig gevraagd terwijl ze de huid onder Klavers ogen naar beneden trok om te polsen hoe het met haar ging.

‘Ik voel me prima, Raven. Ik voel me geweldig,’ zei Klaver ademloos.

‘Steek je tong eens uit,’ commandeerde Raven.

Klaver deed haar mond open om antwoord te geven en Ravens vingers trokken onmiddellijk ter inspectie de tong van haar zus naar buiten. Haar ogen werden spleetjes. In haar voorhoofd verschenen rimpels.

‘Ben je zwanger?’

Klaver knikte.

Raven schudde lichtjes haar hoofd en draaide zich om. ‘Ik zal het brouwsel maken.’

‘Nee... geen gif.’ Klaver had het heel zacht gezegd, bijna fluisterend, en toch dreunden de woorden door Ravens hoofd. Ze bleef stokstijf staan en wachtte gespannen op de volgende zin. ‘Deze keer niet.’

Raven voelde Klaver glimlachen. Ze voelde de warmte van die glimlach op haar rug en wist wat die betekende.

‘Is het een meisje?’

‘Ja.’

De bevestiging kwam hard aan bij Raven. Zo hard dat ze met haar tanden door haar lip beet en bloed proefde. Ze deed alsof ze met de wastobbe in de weer was. Er viel een druppel bloed omlaag die zich vermengde met het vuile water.

‘Een méisje, Raven. Eindelijk. Ik wilde het jou als eerste vertellen. Ik wist hoe blij je zou zijn.’

Haar zus was altijd al een simpele ziel geweest, maar dit was de eerste keer dat Raven haar erom haatte.

‘Je bent toch wel blij?’ vroeg Klaver.

Raven veegde met haar hand het bloed van haar mond en draaide zich om. ‘Uiteraard.’

Klaver straalde. ‘Het is een hele verrassing, dat weet ik.

Maar moet je je voorstellen: jij wordt tante, en Distel krijgt een nichtje.'

Er gonsden allerlei toverspreuken door Ravens hoofd, spreuken die overkookten van woede en wanhoop. Ze probeerde ze met haar ademhaling te bedwingen. Dit was haar zus. Het zusje voor wie ze had gezorgd vanaf het moment dat het was geboren, voor wie ze liedjes had gezongen, het zusje dat ze verhalen had verteld en had leren lezen. De zus die zo veel zachter was dan zij, zo zwak dat ze zich blauwe plekken stootte aan de scherpe randen van het leven, en het was Ravens taak geweest om haar tranen te drogen. De fluisterzachte hartslag van een nichtje kon ze haten. Maar haar zus niet. Ze hield van Klaver, misschien wel meer dan van zichzelf.

Maar niet meer dan van Distel.

Distel was vijf. Een lang meisje, mager en hoekig, het evenbeeld van haar moeder, en Ravens enige kind. Na één keer zwanger zijn en baren had Raven besloten dat ze dat geen tweede keer wilde doorstaan. Eén dochter was genoeg voor haar. Meer dan Distel had ze niet nodig.

Van achteren gezien werden moeder en dochter vaak door elkaar gehaald. Distel had de kromme houding en voorovergebogen schouders van Raven geërfd. Ze hadden ook hetzelfde lange haar, waar ze elke avond en elke ochtend een vlecht in legden. Tijdens het lopen zwiepten die vlechten als staarten op hun rug. Distel kauwde graag op de hare, maar de puntjes bleven in haar keel steken en alleen met haar allersterkste brouwsel kon Raven de haarbal die zich daar had opgehoopt laten verdwijnen. Moeder en dochter hadden allebei liever het glanzende, zwarte haar van de heksen uit sprookjes gehad. Maar aangezien het dof en muisgrijs was in plaats van inktzwart, moesten zij het vooral hebben van de lengte van hun haar.

Toen haar dochter nog klein was, was Raven ervan uitgegaan dat Distel bijzonder zou worden, dat iedereen versteld zou staan van haar talent en kunnen. Maar het had niet lang geduurd voordat Raven beseftte dat Distel over heel gemiddelde gaven beschikte. Ze had de bittere teleurstelling in één keer weggeslikt, en na de maagkrampen weer uitgebraakt in de composthoop bij de oude eik. Toen ze weer overeind kwam, had ze besloten het heft in eigen handen te nemen. Wat de natuur haar had ontzegd, zou de opvoeding goedmaken. Distel zou moeten leren om briljant te zijn.

Want voor de dochter van Raven was een gouden toekomst weggelegd.

Zo luidde de voorspelling tenminste.

Het was al lang geleden dat de beslissing was gevallen. De voorspelling werd gedaan in de tijd dat heksen nog op bezemstelen door de lucht vlogen en hun drankjes in zware ijzeren ketels brouwden, en ze nog op de brandstapel belandden als ze waren ontdekt, of vastgebonden werden aan een stoel om in een meer of rivier verdrongen te worden. De heksenkring die het visioen had gekregen was een opgejaagd, vervolgd stelletje oude vrijsters en weduwes geweest. Maar verscholen in het donker, ergens diep in het bos, hadden ze samen bepaald dat de gezusters Havikskruid over driehonderddrie jaar een koningin zouden baren die over haar hele soort zou regeren.

De botten van die heksen waren inmiddels onder stekelige braamstruiken en hagen in de grond verdwenen, hun schedels lagen vol zand onder water en hun verbrande as was al lang geleden tot in de uithoeken van het land gewaaid... maar hun woorden leefden voort. De Havikskruidvoorspelling werd van de ene op de andere generatie doorgegeven tot Raven en Kla-

ver haar als kleine meisjes, gezeten aan de voeten van hun moeder, zelf te horen kregen.

Een van hun dochters zou koningin worden.

Raven kon zich de siddering die door haar heen was gegaan toen ze de voorspelling voor het eerst had gehoord nog heel goed herinneren. Haar hartslag klopte in haar polsen en hals en het bloed gierde door haar aderen. Ze was nog maar zes, maar ineens voelde ze zich groter en ouder. Ze had nog nooit eerder terug- of vooruitgekeken, was altijd tevreden geweest met het hier en nu. Maar nu was haar toekomst plotseling voor haar uitgestippeld en kon ze in de verte de wegwijzers ontwaren die aangaven welke kant ze op moest. Klaver was te jong geweest om het verhaal van haar moeder echt te begrijpen. Ze had met een vragende blik naar Raven opgekeken; ze wilde dat haar zus het uitlegde, net zoals ze had uitgelegd dat spinnewebben van spinnen kwamen, veren van vogels en honing van bijen. Maar deze keer wilde Raven Klaver niet helpen. Ze wilde niet praten over wat hun moeder hun zojuist had verteld. Ze wilde het er nooit meer over hebben. Haar hoop en angst bewogen in haar binnenste in het regelmatige ritme waarmee haar moeder in borrelende ketels roerde. Ze mocht ze niet naar buiten laten lekken.

Toen de twee zussen ouder werden en Klaver langer werd dan Raven maar niet sneller van geest of vaardiger, veegde Raven de vragen van Klaver weg zoals ze de kruimels van tafel zou vegen.

‘Krijgt ze een kroon?’

‘Wie?’ vroeg Raven, die net deed alsof ze niet wist wat haar zus bedoelde.

‘Onze dochter.’

Klaver snapte nog niet wat Raven meteen begrepen had: dat

het niet meer om 'wij', 'ons' en 'onze' ging. De banden van hun zusterschap waren losgeraakt en lagen in lussen om hen heen, klaar om hen te laten struikelen.

‘Gaat ze in een kasteel wonen?’

Raven prevelde een toverspreuk en Klaver begon te niezen, één keer, twee keer, drie keer. Raven gaf haar een doek om haar neus in te snuiten. ‘Moeder zegt dat jij vanavond voorraden moet zoeken,’ loog ze. ‘Maar wel je handen wassen als je nachtschade hebt geplukt,’ zei ze erachteraan om de leugen te verzachten.

‘Ga jij niet mee?’ vroeg Klaver schor van teleurstelling.

‘Ik moet leren.’

‘Jij moet altijd leren,’ klaagde Klaver, en ze draaide zich om om niet te laten merken dat ze gekwetst was.

Raven was inderdaad van een wild, onhandelbaar kind in een buitengewoon ijverige leerling veranderd. De clan prees haar voortdurend omdat ze zo hard werkte. Ze was de andere meisjes ver vooruit in haar kennis van planten, drankjes, spreuken en vloeken. Ze las alle boeken en teksten die ze kon vinden en sloeg tot diep in de nacht de bladzijden om. Ze tekende insecten en reptielen na en ontdekte aan de hand van haar eigen experimenten met welk oog van welke hagedis en welke long van welke kikvors haar spreuken het beste zouden werken. Ze wist van welke bessen je zulke hevige buikpijn kreeg dat je darmen leegliepen en hun inhoud langs je benen naar beneden droop, en welke bessen uitslag veroorzaakten die dagenlang jeukte en brandde. Er waren planten waar je rode, tranende ogen van kreeg, paddenstoelen die je haar lieten uitvallen en er was slangengif dat er zo lang over deed om je te doden dat je stuiptrekkend smeekte of iemand je uit je lijden kon verlossen.

Maar al die kennis maakte Raven niet populair bij de andere jonge heksenzusters. Doordat zij zo veel wist, leken zij dom. Raven had altijd het goede antwoord klaar, en dan trokken de andere meisjes een lelijk gezicht en mompelden vloeken die Raven vervolgens moest afweren en naar hen moest terugkaatsen. Zonder het te willen werd Raven een eenling. Ze hoorde niet bij de groep vriendinnen die lol hadden en kattenkwaad uithaalden en met boosaardig genoeg over de heksenkring roddelden. Alleen Klaver wilde tijd met haar doorbrengen, maar aan haar gezelschap had Raven nu juist geen behoefte.

Want Ravens leergierigheid diende maar één doel: haar dochter moest koningin worden. En Raven moest zo sterk en machtig worden dat ze daarvoor kon zorgen. Ze wist dat ze alle andere kandidaten uit moest schakelen zonder argwaan te wekken. Klaver vermoorden was de meest voor de hand liggende oplossing, maar ondanks alles voelde ze nog altijd een diepe, oneindige liefde voor haar zus. Bovendien was moord primitief en zonder magie, iets voor de kafs – het gewone volk. Zo waren de zusters niet, en Raven wilde koste wat kost de beste heks zijn, de moeder van een koningin welteverstaan. Ze zou een spreuk verzinnen die zo krachtig en ingewikkeld was dat hij alle heksen versted zou doen staan. Want voor een heks telde niet de daad, maar de methode.

Daarom wijdde Raven haar jeugd aan de zoektocht naar de magie die zou voorkomen dat Klaver een dochter kreeg. En het was haar gelukt. Een tot op de milliliter afgemeten druppel van het tot op precies de juiste temperatuur verwarmde drankje in Klavers thee, in combinatie met de juiste vloek die op de gewenste tel werd uitgesproken toen de maan het smalste streepje was, zorgde ervoor dat alle baby's van Klaver jongens waren.

Maar toen sloeg de epidemie toe. De ziekte kwam op een

winter toen de grond keihard was en het gras kraakte en knerpte door zulke hevige vrieskou dat de wormen als twijggjes bevroren en doormidden braken. De heksenkring zei dat de ziekte gestuurd was door het Zuiden, uit wraak voor een minachtende opmerking over de oudste van de clan daar. Dertien dagen lang werden ze geteisterd. Ze hadden etterende puisten en uit hun oren druppelde bloed. Toen ging het weer over, net zo abrupt als het begonnen was. Zonder een korst of litteken om te bewijzen dat het ooit was gebeurd. Alle vrouwen en meisjes waren weer helemaal de oude, alsof ze nooit ziek waren geweest.

Behalve Klaver.

Die was zwanger, en deze keer was het een meisje.

De rest van de kring reageerde jubelend op het nieuws. Zoals altijd wanneer er een dochter werd verwacht, legden ze Klaver op haar rug op de houten latten, haar buik ontbloot, en gingen in een kring om haar heen staan. Ze bogen zich over haar heen, jong en oud, mooi en lelijk, verenigd door hetzelfde doel.

Raven hield de ring aan een touwtje een centimeter of tien boven Klavers buik. De ring was weliswaar eeuwenoud, maar hij was opgewreven tot hij glom als nieuw. Het was de trouwring van een boerenmeisje dat zo dom was geweest om te denken dat ze een grijze, tandeloze straatventster kon belazeren en dat met haar vingers had moeten bekopen.

De heksen begonnen aan hun gezang. Het gefluister ging via gemompel over in geschreeuw. De gezichten glimlachten niet meer en waren nu vertrokken in felle, intense blikken. De ogen leken van matglas, de monden waren opengesperd als gapende wonden.

Toen begon de ring te bewegen. Heel licht maar. Eerst de ene kant op. Toen de andere. Heen en weer, alsof hij twijfelde.

Klaver deed haar ogen dicht. Haar lichaam was stijf van de spanning. De kreten waren nu aangezwollen tot een oorverdovend gedreun. 'EEN MEISJE! EEN MEISJE! EEN MEISJE!'

Raven bleef tegen beter weten in hopen. Ze zei de woorden wel, maar wenste uit alle macht dat het niet waar was. Toen leek de ring een besluit te nemen en hij begon te draaien. Eerst langzaam. Toen steeds sneller, tot hij zo snel rondtolde dat je hem nauwelijks nog kon zien. Ineens knapte het touwtje. De ring viel op Klavers buik en verschroeide haar huid, want hij was gloeiend heet. Het gezang verstomde meteen. Het werd doodstil in de kamer. Ravens lichaam en geest verstarde, werden hard als steen.

Klaver deed haar ogen open en glimlachte.